

rekte af Erhvervslivet og af Politikken. Den manglede da ikke alene Evne, men ogsaa Villie. Jeg mener dermed, at andre Hensyn end de, som Erhvervslivet som saadant krævede, har været afgørende den ene og den anden Gang for Nationalbanken. Jeg husker alt for godt, da Nationalbanken kom her til Tinget og præsenterede de første, jeg havde nær sagt, falske Sedler, d. v. s. disse Sedler med den falske Paaskrift, som jo skulde glide ind, uden at nogen lagde Mærke til dem. Jeg husker alt for godt den meningsløse Støtte, som Nationalbanken Gang paa Gang trods Undersøgelser af alt muligt gav Landmandsbanken. Jeg husker alt for godt de Ussingske Erklæringer og saa meget andet til, at jeg kan have nogen som helst Tillid til, at Nationalbanken i et givet Øjeblik med Fasthed og med den Tillid bag sig, som er Forudsætningen for, at en saadan Bank til syvende og sidst kan gribe ind, skulde kunne gribe ind.

Det eneste, som har gjort et stærkt Indtryk paa mig under hele denne lange Diskussion, er egentlig de Bemærkninger, der faldt fra det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, og i hvilke han saa stærkt fremhævede, hvad Udlandet vilde sige til os, hvilken Plads det vilde stille os paa, naar vi uden absolut Nødvendighed, det vil sige, uden at vi stod overfor eller midt i Katastrofen, foretog os dette Skridt at nedskære Kronen, og jeg har ogsaa tænkt meget over det Spørgsmaal og tillægger det naturligvis stor Betydning. Alligevel finder jeg, at Udlandet ikke kan kræve af os, at vi skal kaste os paa Hovedet i Katastrofen, hvis vi mener at kunne undgaa den, og at Udlandet ikke kan sige, at vi først, naar vi staar i den, har Ret til at gøre det, der muligvis vilde kunne have frelst os fra den, hvis vi havde gjort det tidligere.

Paa den anden Side mindes jeg dog ogsaa praktisk Erfaring, jeg har gjort for godt 20 Aar siden. Jeg mindes et Land, som gennemlevede nøjagtig det samme med sin Valuta, som vi nu gør; først en enorm Inflation, derefter en Deflation, der var saa voldsom og saa hurtig, at Landets Erhvervsliv ikke kunde taale det, og som saa stabiliserede deres Møntsort paa et vist Punkt under Pari. Dette Land, maa jeg sige, havde langt mindre Grund end vi nu til at gøre, hvad det gjorde. Det gjorde det alligevel; det stabiliserede sin Møntsort under Pari; det gjorde det paa en for Teorien mærkelig lille Guldfond. Men det er jo i det hele underligt at se, hvorledes det praktiske Liv ikke mindst i dette Spørgsmaal kan sætte over alle Teorier. Og den Møntsort

staar da den Dag i Dag paa samme Kurs, som den den Gang sættes til; og dette Land kunde jo meget godt nu indløse sin Mønt til Pari, hvis det havde Lyst til det. Man behøver jo heller ikke, hvis man ikke vil, at kalde dette: at fæstne Mønten ved en saadan bestemt Kurs under Pari en Nedskæring; det behøver man slet ikke at gøre, for ingen forbyder en senere hen at sætte den op igen, hvis man mener, man har Raad til det, og hvis Tiden i øvrigt er inde til det.

Pinstrup: Det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen fremsatte nogle Bemærkninger om Stillingen, næsten Ord til andet de samme Betragtninger, som jeg har gjort gældende ved mange Lejligheder om dette Spørgsmaal. Men naar det ærede Medlem Hr. H. C. Hansen holdt denne Tale, kan jeg ikke forstaa, at han kan drage nogen anden Konsekvens deraf end den, at han ikke kan stemme for det Lovforslag, der foreligger i Dag. Thi ved at stemme for det faar han fuldt Medansvar for at skabe Betingelse for at bringe Kronen hurtigt op i Pari; og deraf vil saa følge, at Nationalbanken vil gøre, hvad den kan, for at holde den dér oppe, hvor den er kommet, og skal saa til at bruge den høje Diskonto, som vil gøre Stillingen endnu værre. Dette Spørgsmaal vedrørende Nedskæringen, som det ærede Medlem omtalte, ligger jo ikke for; det skal undersøges, og den Undersøgelse vil maaske tage rum Tid, og man ved ikke noget om, hvorvidt Kronen ikke er kommet op i Pari, inden denne Undersøgelse er endt. Hvis det ærede Medlem vil tage Konsekvensen af den Tale, han har holdt, kan jeg ikke skønne andet end, at han maa stemme imod dette Forslag.

H. C. Hansen: Forskellen paa det Standpunkt, som jeg indtager, og det, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup indtager, er jo den, at det ærede Medlem Hr. Pinstrup overhovedet intet vil have gjort. Derved vilde han, hvis der kunde skabes et Flertal i Tinget herfor, komme til at staa overfor det Ansvar, at Kronen kunde komme til at gaa ned saa stærkt, at vi igen kom ind i en Periode med lav Valuta. Det Ansvar ønsker jeg ikke at være med til, og derfor stemmer jeg for det foreliggende Lovforslag, hvorved jeg mener at have en Sikring for, at Kronen i alt Fald ikke kan dale under de $88\frac{3}{4}$, som er ansat i Lovforslaget. Thi vi kan vist ikke være sikre paa — og mon det ærede Medlem Hr. Pinstrup virkelig er sikker derpaa? — at der, hvis vi ikke her fra Lovgivningsmagten sikrer en Minimumskurs ved Lov og for-